

HOMILIE 32^E ZONDAG DOOR HET JAAR A ZA 8 / ZO 9 NOVEMBER 2014

Willibrordzondag, patroonsfeest St.Martinusparochie, St.Caeciliafeest koor

Wie vaker in de bijbel leest, heeft al snel zijn favoriete verhalen. Zo beluister ik graag de parabel van de zaaier die kwistig de tarwekorrels uitzaait op alle mogelijke plekken en op vrucht hoopt, 30-voudig, 60-voudig, 100-voudig. Maar aan het evangelie van vandaag storen we ons misschien. In een tijd, waarin mensen alleen bij benadering de tijd van de dag wisten, moet het dus begrijpelijk zijn, dat mensen te laat komen. Zelfs wij met onze digitale precisie-uurwerken spreken nog van een Limburgs kwartiertje en ook wij kunnen de trein missen of te laat in de kerk komen. Als dan een feest gaat beginnen zonder duidelijke afspraken, (Zo van: jullie zien ons wel komen) dan moet men er niet van opkijken, als alles in de war loopt. We horen van bruidsmeisjes die maar moeten wachten en van vermoeidheid inslapen en dan geen reserve-olie meer hebben voor hun lampen. We horen van andere bruidsmeisjes die wel reserve-olie hadden meegenomen maar die niet willen delen. En dan is er een bruidegom die de meisjes die voor nieuwe olie naar de handelaren moesten, de deur wijst. Wat wil Jezus met zo'n verhaal? Is dat niet te streng? Is dat niet om ergernis vragen?

Als christenen zijn we juist opgegroeid in een traditie waar het samen delen hoog aangeschreven staat. Solidariteit is een woord dat velen van ons regelmatig in de mond nemen. Wij voelen ons een beetje gekrenkt als een ander niet solidair is tegenover ons en wanneer ze ons afschepen met het gezegde: " Ga liever naar de verkopers en haal wat voor jezelf."

Deze parabel hadden wij van Jezus zo niet verwacht. Want wij kennen Jezus ook heel anders. Hij heeft ook parabellen die ons meer aanspreken. Wij voelen ons beter thuis bij een parabel van de werkers in de wijngaard, waarbij alle werkers, zowel de mensen van het eerste uur, als zij die het laatst aan de slag gingen, toch het volledige loon ontvangen. Door deze solidariteit kan ieder tenminste zijn gezin onderhouden. We kennen de parabellen van het geduld, waarin Jezus waarschuwt om te snel iemand te veroordelen of af te schrijven.

Maar // als wij de kern van een boodschap goed en duidelijk willen overbrengen, dan gaan ook wij een kwestie graag scherp stellen, uitvergroten, zwart-wit stellen, opdat onze boodschap duidelijk wordt. De nadruk van de parabel ligt deze keer niet zozeer op het samen delen als wel op waakzaamheid om niet zomaar oppervlakkig te leven. Wij willen graag ons leven plannen, maar soms geloven we het wel. Er zal wel voor ons gezorgd worden. Ook leert de ervaring, dat het leven niet volgens plan verloopt. Er kan ook ons zoveel overkomen, waar we niet op gerekend hadden en waarvoor we niet ons niet kunnen verzekeren. Werkeloosheid, ziekte, spanningen in huwelijk of relatie. We stoten ons hoofd meer dan eens en we vragen dan: "Hoe nu verder?" Elk leven heeft zijn onvoorziene omstandigheden.

Vandaag vieren wij als parochie alvast ons naamfeest. Wij kijken naar Martinus, die waakzaam was. Hij was waakzaam en fijngevoelig voor de mensen om zich heen. Hij wachtte niet af. Hij zag de bedelaar en hij deed wat van hem verwacht werd. Dat is de ene boodschap van het evangelie die weij ons ter harte willen nemen.

Er is ook nog een andere. Nu buiten de bladeren vallen en de natuur ons aan onze eindigheid doet denken, stelt ook het evangelie die laatste levensfase

aan de orde aan de hand van de gelijkenis van de bruidsmeisjes. "*Wees bereid want ge kent dag noch uur.*" Eens zal ieder van ons geroepen worden. Maar wij hebben misschien een levenswijze aangenomen, waarin God er niet meer toe doet.

We weten dat God barmhartig is. In diverse parabellen brengt Jezus dat ter sprake. Maar nu wil hij ons zeggen deze barmhartigheid niet als een vanzelfsprekendheid te beschouwen. Vandaag wil Jezus ons even laten schrikken. Vandaag beloont God de onverschilligheid niet. Natuurlijk zouden wij graag van God horen, dat wij ondanks alles toch binnen mogen. Maar wij laten toch ook niet iedereen zomaar binnen. Wij hebben ook onze voorwaarden. God heeft de voorwaarde van de waakzaamheid: dwz van de oprechtheid, van de goede bedoeling. Van gebeden en van deelname aan de sacramenten.

Wat zal er gebeuren, als wij eens aankloppen bij God? Wij hopen natuurlijk, dat wij binnen mogen. Maar dat kunnen wij niet opeisen. Maar het is de goedheid Gods voor ons, waarop we wel mogen hopen.

Bidden wij om de wijsheid van een oprecht en eerlijk geleefd leven. Amen.